గెడా రంగారావు

ముఠా యుద్ధాలు

కంచర్ల రమణ

రాత్రి ఒంటిగంట దాటి నలభై నిముషా లయ్యింది.

విశాఖపట్నం సరిహద్దులు దాటాక, ఆ తరువాత ఆరు మైళ్ళు వెళితే, సముద్రపొద్దున, ఓ బెస్తపల్లె వుంది. ఆ పల్లెకు సమీపంలో, ఓ పెద్ద మర్రిచెట్టు నీడలో ఆగివుంది ఓ నల్లటి కారు. ఆ కారులో ముగ్గురు వ్యక్తులున్నారు, యిద్దరు వెనుక సీట్లో, ఒకరు స్టీరింగ్ వీల్ వద్ద.

"చలి బాగా యెక్కువగా వుంది కదూ?" అన్నాడు వెనుకసీట్లో కూచున్న రంజిత్, తన ప్రక్కన కూచున్న గంగూ నుద్దేశించి.

అప్పటికి అరగంట పైగా, ఆ చెట్టు నీడల్లో, ఒక్క మాట మాటాడకుండా, సిగరెట్లు కాలుస్తూనో, చాక్లెట్లు

తింటూనో మౌనంగా కూచున్నారు వాళ్ళు. ఇంకో అర గంటకూడా గడిస్తేనేగాని, వాళ్ళు వచ్చిన పని గాదు.

"అవును!" అని ఓ క్షణం ఆగి "మనతో రెండు విస్కీ బాటిల్స్ తెచ్చుకోవాల్సింది" అన్నాడు గన్ మేన్ గంగూ.

రంజిత్ ఏమీ మాట్లాడలేదు. మళ్ళా ఆ వాతావరణంలో, సముద్రపు హోరు, చెట్లకొమ్మల రాపిళ్ళ చప్పుడు రాజ్యం చెయ్యసాగింది.

అరగంట టైము నత్త నడక నడిచింది.

సముద్రపుహోరును చీలుస్తూ, నీళ్ళు కదిలిన శబ్దం సన్నగా వినవచ్చింది.

"మనవాళ్ళు వస్తున్నారు," అన్నాడు రంజిత్ ఉత్సాహంగా.

కారు తలుపు తెరచి బయటకువచ్చి నిలుచున్నాడు రంజిత్.

గంగూ ఆ వెనకనే కారు దిగాడు భుజాన్న తగిలించుకొన్న తుపాకీతో.

ఇప్పుడు నీళ్ళ చప్పుడు బాగా దగ్గరయ్యింది.

కాలుస్తున్న సిగరెట్టు నేలకేసి కొట్టి, సముద్రపొడ్డుకు నడిచాడు రంజిత్. గంగు అతడ్ని అనుసరించాడు.

డ్రైవరు కారుతో వుండిపోయాడు.

సముద్రపొడ్డుకు ఓ తెప్ప వచ్చింది. అందులోంచి నలుగురు జాలర్లు దిగారు. కాని, వాళ్ళ చేతుల్లో పిస్తోళ్ళు వున్నాయి. అవి నల్లగా నిగనిగా మెరుస్తున్నాయి వెన్నెల్లో.

"ఎవరది?" వాళ్ళల్లో ఒకడు అరిచాడు. ఇప్పుడు

వాళ్ళ పిస్తోళ్ళు, రంజిత్, గంగులవైపు గురిపెట్టబడి వున్నాయి.

"స్నేహితులం. పులిరాజు" అన్నాడు రంజిత్, చేతులు పైకెత్తి.

"సంతోషం. రండి! రండి!" అంటూ నవ్వారు వాళ్ళు. పిస్తోళ్ళు మొలల్లో దోపుకున్నారు.

రంజిత్ తెప్పను సమీపించాడు. "సరుకు వచ్చిందా?" అడిగాడు రంజిత్, తెప్పలోకి చూస్తూ.

"రాకపోవడమేమిటి?...ఇన్నేళ్ళనుంచి జరుగుతోంది, ఎప్పుడయినా అలా జరిగిందా? ... ఆఁ ... మీరు కేష్ తెచ్చారా?" అన్నాడు వాళ్ళల్లో ఒకడు. అతడు నాయకుడులా అవుపించాడు.

"సరే అయితే...కార్లో కేష్ వుంది తెస్తాం," అంటూ రంజిత్ వెనుదిరిగాడు. అతని వెనకాలే గంగుకూడా వచ్చాడు.

కార్లోంచి, కేష్ వున్న పెట్టె తీసి, మళ్ళా సముద్ర పొడ్డుకు వచ్చాడు రంజిత్, మళ్ళా గంగు అతడ్ని అనుసరించగా.

తెప్పలోంచి రెండు పెద్ద బంగీలు బయటకు తెచ్చి పడేసారు వాళ్ళు.

"ఇదిగో కేష్!" అంటూ పెట్టెతో డబ్బు, తనతో ముందు మాట్లాడిన వ్యక్తికి యిచ్చాడు రంజిత్.

"ఒరేయ్!...ఆ బంగీలు కార్లో పెట్టండిరా," ఆజ్ఞాపించాడు ఆ వ్యక్తి డబ్బు అందుకున్నాక.

తతిమ్మా ముగ్గురు ఆ బంగీలని కార్లోకి చేర్చారు.

తను వచ్చిన పని అయినందుకు గాఢంగా నిట్టూర్చి

"డ్రైవర్! బండి పోనీ!" ఆజ్ఞాపించాడు రంజిత్, కార్లో కూచుని.

"కమాండర్ సిద్ధార్థగారికి నా నమస్కారాలు చెప్పండి" డబ్బు పుచ్చుకొన్న వ్యక్తి, ముందుకు వచ్చి, కారు తలుపువద్ద వంగి అన్నాడు.

"అలాగే!" అన్నాడు రంజిత్.

కారు ముందుకు కదిలింది.

2

సముద్రతీరాన్నానుకొనివున్న రోడ్డుమీద కారు దూసుకుపోతోంది, విశాఖపట్నంవైపు.

కిటికీ అద్దాలు పూర్తిగా పైకి యెత్తివేసినా, చలిగాలి ఎలాగో లోనికివచ్చి, వణుకు పుట్టిస్తోంది ఒంట్లో.

ఇంకో అరగంట తర్వాత, సిండికేట్ హెడ్‌క్వార్టర్స్ చేరుకొన్నాక, విశ్రాంతిగా కుషన్డ్ చెయిర్స్‌లో కూర్చుని వెచ్చగా త్రాగబోయే విస్కీని తలుచుకుంటూ, ఆ చలిని నిభాయించుకుంటున్నారు, లెఫ్టినెంట్ రంజిత్, గన్ మేన్ గంగు.

పావుగంటసేపు నిరాటంకంగా సాగింది ప్రయాణం. ఆ తరువాత అకస్మాత్తుగా రోడ్డుమీద అడ్డంగా పెద్దపెద్ద బండలు అవుపించాయి.

"మనం ట్రబుల్లో వున్నాం సార్!" అన్నాడు డ్రైవరు కారుని స్లో చేస్తూ.

విశ్రాంతిగా, సీట్లో వెనక్కి జారగిలబడి కళ్ళు మూసుకుని కూచున్న రంజిత్ ఉలిక్కిపడి కళ్ళు తెరిచాడు.

"ఏమైంది డ్రైవర్?" అడిగాడు కాస్త ఆందోళనగా.

"రోడ్డుని బ్లాక్ చేస్తూ రోడ్డుకడ్డంగా బండలు" చెప్పాడు డ్రైవరు.

"రోడ్డు రిపేరులో వుందన్న విషయం ముందు కనుక్కో లేదా?" అన్నాడు రంజిత్ కాస్త కోపంగా.

వెళ్ళేటప్పుడు ఓ రోడ్డు, వచ్చేటప్పుడు ఓ రోడ్డు ఉపయోగించమని కమాండర్ సిద్ధార్థ ఆదేశం. దాని ప్రకారం, యింకో రూట్ మీంచి వస్తుంటే, యిప్పుడు ట్రబులెదురయింది.

"రోడ్డు రిపేరులో వుంటే, అలా వుండదు సార్! ఎర్రటి దీపం, రోడ్డు రిపేరులో వున్నట్టు ఓ బోర్డు వుంటుంది" వివరించాడు డ్రైవర్.

అప్పటికి పరిస్థితి అర్థమైంది రంజిత్ కు.

"వేగంగా కారు వెనక్కి పోనిచ్చి, యిందాక మనం వచ్చిన రోడ్డును పట్టించు," ఆర్డరిచ్చాడు రంజిత్.

డ్రైవర్ మనస్సులో వున్న ఊహకూడా అదే. అందుకే, రంజిత్ ఆర్డర్ వినీ వినగానే, కారుని వేగంగా వెనక్కి పోనిచ్చి రయ్యమని కోసి, వచ్చిన రోడ్డుమీదే, ఇందాకటి కన్నా రెట్టింపు వేగంతో కారుని నడపసాగాడు.

రెండునిముషాలు పోయాక రంజిత్ వెనక్కి చూసాడు. తమ కారుని వెంబడిస్తూ యింకో కారు దూసుకువస్తోంది.

ఎవరు వాళ్ళు? కస్టమ్స్ ఆఫీసర్లా?...అయ్యుండడానికి అవకాశం లేదు. వాళ్ళందరూ యేనాడో సిండికేట్ ప్రాపకంలో బ్రతుకుతున్నవాళ్ళు. మరయితే, యెవరు వాళ్ళు?

రంజిత్ ఆలోచనలు చెదరగొడ్తూ ధన్, ధన్ మని గన్ షాట్స్ వినిపించాయి వెనుకనుంచి. ఓ మైగాడ్! గన్ ఫైటింగ్!

అంటే, వాళ్ళు డార్క్ డెవిల్స్ గేంగ్ వాళ్ళు!

ఈసారి నాలుగు గన్స్ ఒకేసారి పేలాయి. కారు వెనుక రెండు టైర్లు చదునుగా అయిపోయాయి.

గన్‌మేన్ గంగు మెల్లగా వీలుచేసుకుని తుపాకీ ఎయిమ్‌చేసి కాల్చాడు.

ఆ దెబ్బకు తిరుగులేదు. వెనుక కార్లో వాడు ఎవడో హరీమని వుంటాడు అనుకున్నాడు రంజిత్.

కాని, ఫ్లాట్ టైర్లతో తమ కారు పోతున్నట్టే, వాళ్ళ కారుగూడా పరుగెత్తుకొస్తోంది, ముంచుకొస్తున్న మృత్యువులా. తనుకూడా ఓ పిస్టలో, తుపాకీయో తెచ్చుకోక పోవడం పొరబాటే అనుకున్నాడు రంజిత్.

వెనక వస్తున్న కార్లోంచి తుపాకీ కాల్పులు వినవస్తున్నాయి. గంగు వుండుండి, కాలుస్తున్నాడు.

గన్‌మేన్ గంగు షాట్స్ వట్టిపోతున్నాయో, యేమో' ఆ కారు నిరాటంకంగా దూసుకువస్తోంది, తమ కారు మీదకు.

హఠాత్తుగా డ్రైవరు "అమ్మా!" అంటూ కేకేసి, స్టీరింగ్ వీల్ మీదకు వాలిపోయాడు.

రంజిత్ గుండెలు గుభేమన్నాయి. అయినా, సైరించుకుని, ముందుకు దూకి, డ్రైవర్ని ప్రక్కకు త్రోసి, బండిని తన అదుపులోకి తీసుకొన్నాడు.

అయితే, యీ లోపున వెనుక వస్తున్న డార్క్ డెవిల్స్ రంజిత్ కారును అందుకున్నారు. అంతేకాదు. రంజిత్ కారు ఒక్కక్షణం రోడ్డు వారగా వచ్చినపుడు, తమ కారు ముందుకు పోనిచ్చి రోడ్డుకడ్డంగా నిలిపారు.

ఎక్కుపెట్టిన గన్స్‌తోటి, ఆ కారు తలుపులు తెరుచుకుని నలుగురు వ్యక్తులు దిగారు.

వాళ్ళు డార్క్ డెవిల్స్ గేంగ్ వాళ్ళే! తన అనుమానం నిజం అయిందనుకున్నాడు రంజిత్, విధి లేక కారాపి.

"లెఫ్టినెంట్ రంజిత్! బయటికి రా!" అరిచాడు వాళ్ళల్లో ఒకడు, నాయకుడు కాబోలు.

స్టీరింగ్ వదిలి, సలుపుతున్న కాలు యీడ్చుకుంటూ రంజిత్ బయటికి రా ప్రయత్నిస్తుంటే "గంగూ! నువ్వు కూడా దిగిరా!" అంటూ ఆజ్ఞాపించాడు యిందాకటి వ్యక్తి.

గంగుకూడా సణుగుకుంటూ కారు దిగాడు.

"మిస్టర్ రంజిత్!...ఎక్కడా బంగారం?" అడిగాడు నాయకుడు.

రంజిత్ పెదవి కదపలేదు. వాళ్ళవైపు చూస్తూ వుండిపోయాడు.

"తెలిసి అడగడం నాదే బుద్ధి తక్కువ...ఒరేయ్! మీరిద్దరూ పోయి ఆ బంగీలు యిలా పట్టండి" తన అనుచరుల కిద్దరకు ఆజ్ఞాపించాడు ఆ వ్యక్తి.

ఇద్దరు వ్యక్తులు పోయి బంగారం వున్న ఆ బంగీలని మోసుకొచ్చి తమ కార్లో పడేసుకొన్నారు.

అదే అదనుగా గంగువాళ్ళను కాల్చడానికి ప్రయత్నించాడు. కాని, వాళ్ళ నాయకుడు క్షణం ఆలస్యం చెయ్యకుండా, గంగు కాళ్ళమీద కాల్చాడు.

పెద్ద కేకపెట్టి, చేతిలో తుపాకీ నేలకు వదిలేసాడు గంగు.

"లెఫ్టినెంట్ రంజిత్!...మా ఏ వన్ గన్ మేన్ రాంబాబుని చంపాడు గంగు. అతడి ఆత్మకు శాంతి కలగాలంటే మీ గంగు చచ్చిపోవాల్సిందే" అంటూ నాయకుడు, గంగు గుండెలవైపు గురిపెట్టి తుపాకీ కాల్చాడు.

రెండు క్షణాల్లో నేలగూలిన గంగు ప్రాణాలు గాలిలో కలిసిపోయాయి.

రంజిత్ కళ్ళప్పగించి చూస్తూ వుండిపోయాడు గాని, యేమీ చెయ్యలేకపోయాడు.

ఏమైనా చేస్తే, ఏం జరుగుతుందో కళ్ళారా చూసాడు.

ఆ తరువాత, గంగువద్ద పడివున్న గన్ తీసుకుని, తమ కారెక్కి అక్కడ్నించి అదృశ్యమయ్యారు మరుక్షణంలో.

3

డార్క్ డెవిల్స్, సిండికేట్ ముఠాల మధ్య పచ్చ గడ్డి వేస్తే భగ్గున భస్మమైపోతోంది, చాలాకాలంనుంచి.

రెండు ముఠాలూ, బంగారం, నల్లమందు, గంజాయి, ఎల్. ఎస్. డి. వగైరా మత్తుపదార్థాలు స్మగ్లింగ్ చేయడం, గేంబ్లింగ్ క్లబ్స్ నడపడం, వ్యభిచార గృహాలు నిర్వహించటంవంటి అక్రమ వ్యాపారాలు చెయ్యడంలో సిద్ధహస్తులు. అయితే వారి వ్యాపారంతోబాటు వారి మధ్య శత్రుత్వంకూడా దినదినాభివృద్ధి పొందుతూంది.

సీనియర్ సిండికేట్ ముఠా పెద్ద కమాండర్ సిద్ధార్థ. గుండ్రని మొహం, వెండిలా తెల్లగా మెరిసే ఒత్తైన జుత్తు, అయిదడుగుల ఆరంగుళాల యెత్తు, అటు లావు గాకుండా, యిటు సన్నం గాకుండా షుమారుగా అవుపించే స్థూల కాయం, మెత్తగా-కానీ-కచ్చితంగా స్పష్టంగా మాటలు చెప్పే, ఆ ఏభైమూడేళ్ళ వ్యక్తిలో సిండికేట్‌లాంటి అక్రమ వ్యాపార సామ్రాజ్యం స్థాపించి, నిర్విఘ్నంగా నడిపించే శక్తియుక్తు లున్నాయంటే, అతడికి బాగా చేరువగా వుండి, అతడ్ని దీక్షగా అధ్యయనం చేస్తే తప్ప, ఎవరూ తెలుసుకోలేరు.

చిన్న చిన్న రౌడీ గేంగుల్ని ఎన్నో, తన ముప్ఫైయేళ్ళ వ్యాపార జీవితంలో, తనకు వ్యతిరేకంగా పనిచేసినందుకు, దుంపనాశనం చేసేడు. తనకు పాదాక్రాంతం అయి తనను శరణుజొచ్చిన గేంగుల్ని, తన సిండికేట్ లో కలుపుకుని, వాళ్ళకింత భుక్తి ప్రసాదించాడు.

ఇప్పుడు కమాండర్ సిద్ధార్థ ప్రత్యర్థిగా నిలిచిన వాడు డార్క్ డెవిల్స్ గేంగ్ ప్రెసిడెంట్ అయిన రఘుపతి. సిద్ధార్థ కన్నా పదిహేనేళ్ళు చిన్న. కోల మొహం, చామనఛాయ ఒంటి రంగు. చురుకైన నడకతో పాటు చురుకైన మాట, సుమారు ఆరడుగుల యెత్తు విగ్రహం. చూడ్డానికి సన్నగా రివటలా అవుపించినా_ ఆ మనిషిలో అగ్ని పర్వతంలోని తీవ్రత, ఉధృతం, జల పాతంలోని దుడుకుతనం, ఆవేశం ఉన్నాయని చూడగానే అర్థమవుతుంది, ఎవరికయినా.

కమాండర్ సిద్ధార్థని, అతని సిండికేట్ ని ఏనాటి కయినా నేలమట్టం చేసి, తన గేంగ్ డార్క్ డెవిల్స్ కు అక్రమ వ్యాపార సామ్రాజ్యపు అధిపత్యం తేవాలని రఘుపతి ఆశ, ఆశయం.

సిండికేట్ మొదటి రోజుల్లో అయితే, ప్రత్యర్థి ఎంత చిన్నవాడయినా, ఎంత కొత్తవాడయినా, అతడ్ని నాశనం చేసేంతవరకూ విశ్రమించేవాడు కాదు సిద్ధార్థ. కాని సిండికేట్ బాగా స్థిరపడ్డాక, సిండికేట్ తో మామ్మూలు పోటీకే నిలవలేక చిన్న చిన్న గేంగులు వాటంతట అవే అంతరించిపోతాయని వాళ్ళని పట్టించుకునేవాడు కాదు. సిద్ధార్థ అంచనా డార్క్ డెవిల్స్ విషయంలో తప్పింది. రఘుపతి, అతని గేంగ్ డార్క్

డెవిల్స్ రోజురోజుకీ బలాన్ని చేకూర్చుకుని, కండలు పెంచుకుని అతనికొక సవాల్ గా నిలిచారు.

4

డార్క్ డెవిల్స్ ముఠా ప్రెసిడెంట్ రఘుపతికి, ముఠా వ్యవహారాలు చూడడానికి, పన్నెండుమంది సెక్రటరీలు ఉన్నారు. వారిలో ముఖ్యుడు సుబ్బరాజు.

రఘుపతిని అడిగితే, సుబ్బరాజు తన కుడిభుజం అంటాడు.

అవాళ ఉదయం కొన్ని ముఖ్యమైన విషయాలు మాట్లాడ్డానికి, హెడ్ క్వార్టర్స్ కు వచ్చి తనను కలుసుకోమని ఫోను చేసాడు రఘుపతి.

ఉదయం ఎనిమిది గంటలవుతూండగానే డ్రెస్సప్ అయి మేడ దిగి వచ్చాడు సుబ్బరాజు, కార్లో బయలుదేరడానికి.

కాని, తీరా కార్లో కూచుని, స్టార్ట్ అవుతూండగా, యింట్లోంచి పనివాడొకడు పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చి చెప్పాడు "బాబూ! మీకు ఫోను అర్జంటుట" అని.

కారు దిగి యింట్లోకి వెళ్ళి ఫోను అందుకున్నాడు సుబ్బరాజు.

"యస్! సుబ్బరాజు హియర్. డైరక్టర్ సీ ఫుడ్ ఎక్స్ పోర్టర్స్" అన్నాడు మౌత్ పీసులో.

"సుబ్బరాజుగారూ!... మీ స్నేహితుడు చక్రవర్తి ఆపదలో ఉన్నట్టున్నాడు... హౌరా బ్రిడ్జివద్ద ఉన్నాడు. మిమ్మల్ని అర్జంటుగా రమ్మన్నాడు," చెప్పాడు అవతల నుంచి ఓ వ్యక్తి.

సుబ్బరాజు మెదడులో మెరుపు మెరిసినట్టయింది. డార్క్ డెవిల్స్ గేంగ్ లో తన ప్రాముఖ్యతను గుర్తించి,

తనను వధించడానికి సిండికేట్ పన్నుతున్న పన్నాగ మేమో అనుకున్నాడు.

"హల్లో! యెవరు మీరు? మీ పేరేమిటి?" అన్నాడు సుబ్బరాజు, అవతలి వ్యక్తితో.

"చక్రవర్తి స్నేహితుడిని లెండి" అంటూ ఆ వ్యక్తి మరో మాట అనకుండా ఫోను పెట్టేసాడు.

ఫోను క్రేడిల్ చేస్తూ అనుకున్నాడు సుబ్బరాజు. 'తన అనుమానాలు నిజమే! ఆ ఫోనుకాల్ పట్టించుకోకూడదు తను.'

నిజంగానే, చక్రవర్తి ఆపదలో ఉండి, అతని మిత్రుడు తనని హెచ్చరిస్తుంటే తను పట్టించుకోవడం లేదేమో! మళ్ళీ ఆలోచించాడు తీవ్రంగా.

వాడెవరో తనను బ్లఫ్ చేస్తున్నాడో, లేదో తెలుసు కోవాలంటే, చక్రవర్తి యింటికి ఫోనుచేస్తే పోలే!...

సుబ్బరాజు చకచక ఫోనువద్దకు కదిలాడు. చక్రవర్తి యింటి ఫోను నెంబరుకు డయల్ చేశాడు.

కనెక్షన్ సులువుగా దొరికింది. చక్రవర్తి మిసెస్ ఫోనెత్తింది. "హాలో! ఇది 3 2 5 1. ఎవరు కావాలండీ?" అందామె.

"నేను సుబ్బరాజుని. చక్రవర్తిగారున్నారండీ?" అడిగాడు సుబ్బరాజు.

"లేరండీ. నిన్న మధ్యాహ్నంనించీ ఇంటికి రాలేదండి. హెడ్క్వార్టర్స్‌కు ఫోను చేద్దామనుకుంటుంటే మీరు ఫోను చేశారు" చెప్పిందామె.

"ఐసీ! తరువాత ఫోను చేస్తాలెండి" అని వెంటనే ఫోను డిస్కనెక్ట్ చేసి, హెడ్క్వార్టర్స్‌కు; చక్రవర్తి

తరచుగా వెళ్ళే ప్రదేశాలకు ఫోను చేసాడు. చక్రవర్తి నిన్నటినుంచీ అక్కడెక్కడికీ వెళ్ళినట్టు లేదు. అందరూ "వారు రావాల్సిందేనండీ. కాని యెందుకో రాలేదు," అంటూ జవాబిచ్చారు.

ఫోను పెట్టేసి సుబ్బరాజు ఆలోచనలో పడ్డాడు.

అంటే, చక్రవర్తి స్నేహితుడ్నంటూ ఆ అనామకుడు ఫోను చేసిందాంట్లో సత్యముందన్న మాట!

వెంటనే, హెడ్‌క్వార్టర్స్‌లోని రఘుపతికి ఫోను చేసి జరిగిందంతా చెప్పి, తాను రావడం ఆలస్యమవుతుందని చెప్పాడు.

కారెక్కి, అరగంటలో హౌరాబ్రిడ్జివద్దకు చేరుకొన్నాడు సుబ్బరాజు. చక్రవర్తిలాంటి, హోదా, డబ్బు, అధికారం గల పెద్దమనుషులు వచ్చేచోటు కాదది. ముక్కుపుటాల్ని బద్దలుచేసే దుర్గంధం విరజిమ్ముతున్న పెద్ద కుళ్ళు కాలవ నానుకుని, వరుసావాడీ లేకుండా పూరిపాకలు. అక్కడక్కడ మేమూ ఉన్నాం సుమా అన్నట్టు, ఏనాడో ఇక్ష్వాకుల కాలంలో కట్టినవైనా, ఒకటి రెండు పెంకుటిళ్ళు ఉన్నాయి.

చక్రవర్తి జాడకోసం ఆ ప్రాంతమంతా కలయజూసాడు సుబ్బరాజు.

చక్రవర్తిగాని, అతని కారుగాని, యెక్కడా అవుపించలేదు.

ఏదో అర్జంటు పనిమీద, ఎవరితో చెప్పాచెయ్యకుండా చక్రవర్తి ఏదో ఊరుకెళ్ళిన సందర్భం కనిపెట్టి తనని ఎవరో ఫూలు చెయ్యలేదుగదా?...

కారెక్కి వెళ్ళిపోదామనుకుని కారువద్దకు వస్తుంటే, పంచె, చొక్కా కట్టుకున్న ఓ వ్యక్తి సుబ్బరాజు దగ్గర

కొచ్చి "చూసారా బాబూ! ఎంత ఘోరం జరిగి పోయిందో... ఎవరో ఆ బాబు... మీలాగే సూటు వేసుకొన్నాడు... చంపేసి శవాన్ని రైలు కట్టమీద పడేసారు ఎవరో పాపిష్ఠివాళ్ళు" అని చెప్పేసి వెళ్ళిపోయాడు అక్కడ్నించి చల్లగా.

ఆ శవం కచ్చితంగా చక్రవర్తిదే అన్న భావం సూటిగా సుబ్బరాజు గుండెల్లో నాటింది. క్షణంసేపు చెక్కిన శిల్పంలా ఉండిపోయాడు.

ఇది తప్పకుండా సిండికేట్ తీసిన దెబ్బే! అంటే, కమాండర్ సిద్ధార్థ తన కోరలూ, గోళ్ళూ చూపించటం ఆరంభించాడన్న మాట!

తేరుకుని, మెల్లగా రైలుకట్టవద్దకు నడిచాడు సుబ్బరాజు. అక్కడ రైలుకట్టమీద జనం గుమిగూడి వున్నారు. మెల్లగా తోసుకుని లోనికి వెళ్ళాడు. శవాన్ని చూడగానే అది చక్రవర్తిదేనని గ్రహించాడు సుబ్బరాజు.

శవం వెల్లకిలా పడివుంది. గుండెమీద వున్న గాయంబట్టి బుల్లెట్ వల్ల చక్రవర్తి చనిపోయాడని గ్రహించాడు. శవం ఉన్నచోట రక్తం లేకపోవడంబట్టి, చక్రవర్తిని యెక్కడో చంపి, యిక్కడకు శవం తీసుకొచ్చి పడేసి, ఆ విషయం తనకు తెలిసేలా చేసారని అర్థం చేసుకొన్నాడు.

5

రాత్రి పది దాటింది. పనివాడు ఓ పెద్ద పళ్ళెంలో డిన్నరు తెచ్చి సిండికేట్ లెఫ్టినెంట్ సుకుమార్ కెదురుగా వున్న టీపాయ్‌మీద ఉంచి వెళ్ళిపోయాడు.

భోజనం ముట్టాలనిపించలేదు అతడికి. త్రాగడం ఆప

లేదు. రాత్రి పదకొండు కావస్తున్నా, ఒక్కడు కూచుని తాగుతూనే వున్నాడు.

“దొంగ! పట్టుకోండి! దొంగ! పట్టుకోండి” పెద్ద కేకలు విన్పించాయి వీధిలోంచి. సుకుమార్ ఆలోచనలు తెగిపోయాయి. వీధివైపు తెరచివున్న కిటికీ వద్దకు నడిచి వీధిలోకి చూడసాగాడు.

ఎవరో ఓ మనిషి వెనకాల, అయిదారుగురు మనుషులు తరుముతూన్నట్లుగా పరిగెడుతూ అవుపించాడు.

ఆ తరువాత పదినిముషాలు నిశ్శబ్దంగా గడిచిపోయాయి. ఇద్దరు పోలీసు జవానులు వచ్చి సుకుమార్ భవంతి ముందు ఆగారు. క్షణంసేపు భవంతి వైపు చూసి లోనికి రాబోయేరు. కాని, ద్వారంవద్ద వున్న సాయుధ సిబ్బంది వారిని అటకాయించారు.

“రిమేండులో పెట్టిన దొంగొకడు తప్పించుకుని పారిపోయొచ్చాడొకడు యిటువైపు. అనుమానమున్న చోట వెతకమని మా ఎస్. ఐ. గారు పంపారు మమ్మల్ని. ఇదిగో వారి ఆర్డరు” అంటూ ఓ కాయితం చూపాడు ఓ పోలీసు సాయుధ సిబ్బందిలో ఒకడికి.

“మేం యిక్కడే ఉన్నాం. ఎవరూ లోనికి పోలేదు. ఎవరో మాత్రం అరుచుకుంటూ యిటు వెళ్ళారు,” అంటూ యింకో సిండికేట్ సాయుధ సిబ్బంది మనిషి, తనకు కుడివైపున రోడ్డు చూపాడు.

“అదేం లాభంలేదు... మాకు అనుమానంగా వుంది. సెర్చి చెయ్యాల్సిందే,” మొండిగా అన్నారు పోలీసులు.

బయట ఏదో గొడవ జరుగుతున్నదని సుకుమార్ నెమ్మదిగా తూలుతూ బయటికి వచ్చాడు.

'ఢాం' అన్న శబ్దం ప్రశాంత వాతావరణంలో చెవులు బద్దలయ్యేలా విన్పించింది. అంతే సుకుమార్ భయంకరంగా అరుస్తూ నేలకూలాడు.

సాయుధ సిబ్బంది క్షణంసేపు కొయ్యబారి కాల్పు విన వచ్చిన దిక్కుకు పరుగెత్తారు.

పోలీసుల వేషంలో వచ్చిన డార్క్ డెవిల్స్ చీకట్లోకి తప్పుకున్నారు.

6

ఫోన్ మ్రోగింది. కమాండర్ సిద్ధార్థ రిసీవర్ అందుకున్నాడు.

అవతలినించి విన్పించిన గొంతు అతని రక్తాన్ని ఉడికెత్తించేసింది. ఆ గొంతు డార్క్ డెవిల్స్ ప్రెసిడెంట్ రఘుపతిది.

"హౌ ఆర్ యు బాస్?...ఆఁ...మీ సుకుమార్ మంచినీళ్ళు కూడా అడగకుండా టపా కట్టేసాడట" తెరలు తెరలుగా ఉబికివస్తోన్న నవ్వుని ఎలాగో అణిచిపెట్టుకుని రఘుపతి మాట్లాడుతున్నాడని. అతడు తనకెదురుగా లేకపోయినా అర్థంచేసుకొన్నాడు కమాండర్ సిద్ధార్థ.

అతని గుండెల్లో రఘుపతి నవ్వులు ముళ్ళల్లా గుచ్చుకుంటున్నాయి.

ఆ క్షణాన్నే, అక్కడికక్కడే తీవ్రమైన ప్రతిజ్ఞ తీసుకున్నాడు కమాండర్ సిద్ధార్థ.

"రఘుపతీ! నువ్వు పెద్దపులితో పరాచికాలాడుతున్నావు. నా లెఫ్టినెంట్స్‌లో ఓ ముఖ్యమైన వ్యక్తిని బలితీసుకొన్నావు. నీ సిబ్బందిని యేమీ అనను. వాళ్ళు అమాయకులు. నీ నవ్వులు నాశనమయ్యేలాగు, నీకు జీవి

తాంతం కన్నీళ్ళు తప్ప యింకేమీ మిగలనట్టు, బ్రతికి వుండీ చచ్చినవాడితో సమానంగా ఏడుస్తూ బ్రతికేలా నిన్ను చెయ్యకపోతే నా పేరు సిద్ధార్థ కాదు'' కసిగా అని టక్కున ఫోను పెట్టేసాడు సిద్ధార్థ.

7

పడమర సూర్యుడస్తమించి చాలా సేపయింది. కాని, వెళ్ళిపోయిన సూర్యుడికి చిహ్నంగా యింకా ఆ దిక్కున ఎర్రకాంతి ఉంది. కుంకుమ ఆరబోసినట్టు, మందారాలు, గులాబీలు కలగలిపి వెదజల్లినట్టు వున్న ఆ దృశ్యం అద్భుతంగా, ఆగి చూడమన్నట్టుగా వుంది.

అయితే, వాల్తేరు అప్‌లాండ్స్‌లో వున్న తన బంగ్లా 'ప్రిన్స్‌డమ్'కు కార్లో వస్తున్న రఘుపతికి ఎర్రగా వున్న ఆ పడమర దిక్కులో కోపంతో ఎర్రబడ్డ సిద్ధార్థ తప్ప యింకేం అవుపించలేదు.

'కమాండర్! నువ్వు అస్తమిస్తున్న సూర్యుడివి. కాని నేను బాలభాస్కరుడిన్ని. పొద్దు గడచినకొద్దీ చండ చండంగా, తీవ్రతీవ్రంగా దుర్నిరీక్ష్యంగా అయిపోతాను. నువ్వు సింహానివే! కాదనను. కాని, ముసలిసింహానివి. పంజాయెత్తి కొట్టాలనుంది నీకు. కాని, ఆ పంజా కండరాల్లో శక్తిలేదు. ఇహ గోళ్ళు సరేసరి. అరిగిపోయాయి చివరికంటూ. అలాగని మీదబడి కరవగలననుకుంటావేమో ననుకుంటే, పళ్ళు వుండి రాలిపోయాయి. నువ్వు వీగిపోక తప్పదు. నీ సిండికేట్ సామ్రాజ్యానికి నేనే చక్రవర్తిని ఎప్పటికైనా' అనుకోసాగాడు తన కారు అప్‌లాండ్స్ వైపు ఉరికిస్తూ..

ప్రశాంతంగా ఓ కొసన, మిట్టమీద, సముద్రాన్ని

చూస్తూ, ధ్యానంలో వున్న 'ప్రిన్స్‌డమ్' ముందు కారాపి కారు హారన్ మోగించగానే, గూర్ఖా గేటు తెరిచి సలాం కొట్టాడు.

హుందాగా సలాం అందుకున్నట్టు తల పంకించి, కారు ముందుకు లాగించాడు. పోర్టికోలో కారాపి, చలాకీగా కారు దిగి, డ్రాయింగ్ రూంలోకి ప్రవేశించాడు.

"అమ్మగారు సాంబమూర్తి కళామందిరంలో ఎవరిదో డాన్సు వుందట, చూడడానికెళ్ళారు" చెప్పాడు పని వాడు ముందుకొచ్చి.

రఘుపతికి సర్రున కోపం పొంగుకొచ్చింది.

తనకూ కమాండర్ సిద్ధార్థకూ మధ్య సాగుతున్న యుద్ధం గురించి చెప్పి, ఎంతో అవసరమైతే తప్ప బయటి కెక్కడికీ వెళ్ళవద్దని హెచ్చరించాడు తన భార్యను. అయినా, వెళ్ళింది. ఛీ! ఏం ఆడవాళ్ళు! అనుకున్నాడు.

"గార్డ్సును తీసుకెళ్ళిందా?" అడిగాడు రఘుపతి మేడ మెట్లవైపుకు కదులుతూ.

"తీసుకెళ్ళారండి" జవాబిచ్చాడు పనివాడు.

'పోనీలే! ఏదో బుడ్డిలో మెల్ల!' అనుకున్నాడు రఘు పతి మెట్లెక్కుతూ.

మేడమీద వరండాలోకి వెళ్ళాడు. "ఏంజల్!" పిలి చాడు, తను పెంచుతున్న కుక్కల్లో తనకు ప్రియాతి ప్రియమైన దాన్ని.

సాధారణంగా యజమాన్ని ద్వారంవద్ద చూడగానే, మీదకురికే ఏంజల్ రాలేదు పిలిచినా. రఘుపతి మనస్సు చివుక్కుమంది.

"క్లియో!" మరో కుక్కను పిలిచాడు. కాని, అదీ రాలేదు.

"అప్పన్నా! కుక్కలేవీ?" చిరాగ్గా కేకేసాడు పని వాడ్ని.

"అమ్మగారు కట్టేమన్నారండి. వాటిని గదిలో కట్టేసామండి" బదులు చెప్పాడు అప్పన్న మేడ దిగువనుంచి.

డామిట్! దానికి కుక్కలంటే మహాచిరాకు, నాకు ప్రాణాతిప్రాణం, అనుకున్నాడు రఘుపతి తన గదికి తిరిగి బయలుదేరుతూ.

పైన మేడమీద యింకోవైపు కుక్కల గది వుంది. ఆ గదికి పోయి కుక్కల్ని చూడాలన్న కోరిక తాత్కాలికంగా కలిగినా అణుచుకొని తన గదికి చేరుకున్నాడు.

బాత్రూంకి పోయి గోరువెచ్చని నీటిలో అరగంట స్నానంచేసి వచ్చి బట్టలు మార్చుకున్నాడు.

నిలువుటద్దం ముందున్న స్టూలుమీద కూర్చుని, హుషారుగా ఈలవేస్తూ, తల దువ్వుకోసాగాడు.

రెండు క్షణాల తర్వాత, హఠాత్తుగా అతని తల దువ్వుకోవడంతోపాటు ఈల కూడా ఆగిపోయింది.

అద్దంలో గోడమీద ఏంజల్ మొహం అవుపించింది. గిరుక్కున వెనుదిరిగి చూసాడు.

గోడమీద అలంకారంకోసం అడివిదున్న, దుప్పి తలకాయల బొమ్మలు తగిలించి వున్నాయి. వాటి వరుసలోనే రఘుపతి పెంపుడుకుక్కల తలలన్నీ మేకులకు తగిలించి వున్నాయి.

రఘుపతి గుండె క్షణంసేపు నిలిచిపోయింది. చేతులు కాళ్ళు ఒక్కసారిగా నీరు క్రమ్మాయి.

గోడకు దగ్గరగా పోయి చూసాడు. నరకబడ్డ ఆ కుక్కల తలకాయల్లోంచి యింకా రక్తంలాంటిదేదో

కారుతోంది. కొంచెం రక్తం గోడమీద, కాస్త గోడవార నేలమీదపడి ఆ మరకలు భయంకరంగా అవుపిస్తున్నాయి.

“కమాండర్!” వెర్రికేక పెట్టాడు రఘుపతి. క్షణాల్లో అతని ఆగ్రహం అవధులు దాటింది. చేరువలో వున్న బీరువావద్దకు పరుగెత్తాడు. రైఫిల్ తీసి లోడ్ చేసాడు గుళ్ళతో.

పిచ్చివాడిలా ఆవేశంతో ఊగిపోతూ మేడ దిగి క్రిందికి రాబోతుంటే “రఘుపతీ!” అంటూ తనను పిలుస్తూ కమాండర్ సిద్ధార్థ గొంతు విన్పించింది.

రఘుపతి శిలాప్రతిమ అయిపోయాడు. తన గదికి కమాండర్ సిద్ధార్థ ఎలా వచ్చాడు? ఒహవేళ వచ్చి తన గదిలో దాగివుంటే, ఇంతసేపూ తను చూడలేదేం?

ఏది ఏమైనా తను హతమార్చాల్సిన వ్యక్తి, తను వెతికి పట్టుకోనక్కర్లేకుండానే, అతనే తన గదికి వచ్చి వున్నాడు.

ధ్వని వచ్చిన దిక్కుకే గిరుక్కున తిరిగి తుపాకీ గురి పెట్టాడు.

అక్కడ కమాండర్ సిద్ధార్థ లేడు. “రఘుపతీ!” అంటూ రెండోసారి పిలుస్తూ వున్న టేప్ రికార్డరు వుంది.

నిర్ణీత కాలానికి సెట్ చేసి వున్న ఆ టేప్ రికార్డరు ఎప్పటిదగ్గర్నుంచి తిరుగుతూ వుందో!...ప్రస్తుతం అందులోంచి మాటలు వినపడసాగాయి.

“రఘుపతీ! చూసావా నా తడాఖా! రెండు రోజులు తిరగకుండానే నీమీద దెబ్బతీసాను. నీకు కుక్కలంటే ఎంత యిష్టమో నాకు తెలుసు. అందులో ఇంటర్నేషనల్ డాగ్ షోలో ప్రథమ బహుమతి పొందిన ఏంజల్ అంటే

నీకు ఎంత ప్రీతో నాకు తెలుసు. అందుకే వాటిని నరికించి నీ ఇంటి గోడలకు వ్రేలాడదీయించాను. గుర్తుంచుకో!... పెళ్ళాంపిల్లలు గలవాడివి. ఆ కుక్కల స్థానంలో నీ కుటుంబం తలకాయలే ఉంచితే? ఊహించుకుంటేనే పిచ్చెక్కినట్టుగా వుంటుంది. అవునా? ఇహ అది యధార్థమయితే యింకేమన్నా వుందా! నేనా! ఒంటరిగాడ్ని. నాకేమయినా ఫరవాలేదు. ఇప్పటికైనా నన్ను శరణు వేడితే చనిపోయిన సుకుమార్ స్థానంలో నిన్ను నా లెఫ్టినెంట్‌గా వేసుకొంటాను. నీ డార్క్ డెవిల్స్ సంస్థను నా సిండికేట్‌లో కలుపుకొంటాను. ఏం?''
టేప్ ఆగిపోయింది.

కసిగా ఆ టేప్‌ని ఊడబీకి నేలకేసి కొట్టాడు రఘుపతి.

గేటు దగ్గర గూర్ఖా, ఇంట్లో పనివాడు అప్పన్నా, సాయుధ సిబ్బంది, తన కుటుంబం వుండగా ఇదంతా ఎలా జరిగింది?

"అప్పన్నా!'' పిచ్చికేక పెట్టాడు రఘుపతి.

రెండు నిముషాల్లో అప్పన్న ఆదరాబాదరాగా మేడ మీదకు పరిగెత్తుకొచ్చి, రఘుపతి ముందు చేతులు కట్టుకుని నిలుచున్నాడు.

"ఈ ఘోరం యెలా జరిగింది మీరందరూ ఉండగా?'' కళ్ళల్లో నిప్పులు కురిపిస్తూ, కుక్కల తలకాయలవైపు చెయ్యి చూపి అన్నాడు రఘుపతి.

కుక్కల తలకాయల్ని చూస్తూనే, వణికిపోయాడు అప్పన్న గాలికి అల్లల్లాడుతున్న ఎండుటాకులా.

క్షణం పోయాక ఏడుపు గొంతుకతో ఆవాళ మధ్యాహ్నం ఏం జరిగిందో చెప్పాడు అప్పన్న మెల్లగా.

"అమ్మగారు ముందు పాపింగుకి, ఆ తరువాత డ్యాన్సు ప్రోగ్రాంకి వెళ్తామని చెప్పి, మధ్యాహ్నం రెండు గంటలకే వెళ్ళిపోయారండి. రెండున్నరకు మీరున్నారా అంటూ ఎవరో ఫోను చేసారండి. 'అయ్యగారు ఆఫీసులో వున్నారు. అమ్మగారు బయటికి ఊళ్లోకి వెళ్ళారు. సాయంకాలం ఆరు దాటాకగాని ఎవరూ రారు' అని అన్నానండి. 'అర్జంటుగా మాట్లాడాలి. ఇంట్లో యింకెవరూ లేరా?' అని అడిగారండి అవతలి మనిషి. 'నేను, గూర్ఖా తప్ప ఎవరూ లేరు ఇంట్లో. నాతో చెప్పండి మీకేం కావాలో' అని అన్నానండి. 'అలాగా' అంటూ వాళ్లెవరో నేను కనుక్కునే లోపల ఫోను పెట్టేశారండి.

ఇది జరిగిన పావుగంట తర్వాత అత్తరువులవాళ్ళు వచ్చారండి. రకరకాల సెంట్లు వాసనలు చూపారండి మాకు వద్దంటున్నా. కాసేపు మాకు మగతగా అన్పించింది. అలా గంటసేపు కాబోలు వున్నామండి. తెలివి వచ్చాక ఆ సెంట్లువాళ్ళు యింట్లోని సామాన్లేవో ఎత్తుకుపోయారేమో అనుకున్నామండి. అయితే తీరా చూసేక అలాంటిదేమీ జరగలేదని అనిపించగానే ఊరుకున్నామండి.అందుకనే మీరు రాగానే ఏం చెప్పకుండా ఊరుకున్నాం."

"ఏడవలేకపోయారు చచ్చువెధవలు! చవటలు తయారయ్యారిక్కడ" అని అప్పన్నను విసుక్కుని, ఆ తలకాయలవైపు చూపి "వాటిని తీసుకెళ్ళి బయట పారేసి రా," అంటూ అరిచాడు రఘుపతి చిందులు త్రొక్కుతూ.

అదే సమయంలో బంగళా బయట ఏదో లారీ వచ్చి ఆగినట్టు శబ్దం అయ్యింది. ఆ తరువాత టెయిల్ బోర్డు దించిన శబ్దం. లారీ డ్రైవరు దిగి 'అయ్యగార్ని పిలవరా' అన్న కేక విన్పించాయి.

రఘుపతి మనస్సు ఏదో కీడు శంకించటం మొదలు పెట్టింది.

"అప్పన్నా! వెళ్ళి చూడు అదేమిటో?" అన్నాడు రఘుపతి మనోనిగ్రహం తెచ్చుకుంటూ.

అప్పన్న కిందికి పరుగెత్తాడు. ఎంత తొందరగా కిందికి వెళ్ళాడో అంత తొందరగా మీదికొచ్చి "మీ పేర్న ఏవో సీళ్ళు వేసిన పెట్టెలు వచ్చాయట. ఎవరో మన ఆఫీసు దగ్గర యిచ్చి వాటిని మీకు అర్జంటుగా అందించమన్నారుట" అన్నాడు అప్పన్న.

"పెట్టెలు చిన్నవా? పెద్దవా?" అడిగాడు రఘుపతి.

"పెద్దవే బాబూ! మన పనివాళ్ళు దించుతున్నారు" చెప్పాడు అప్పన్న.

"పద! చూద్దాం" అంటూ రఘుపతి కదిలాడు అక్కడ్నుంచి. కుంటిపరుగుతో అతడ్ని అనుసరించాడు అప్పన్న.

ఒకే సైజులో ఒకేలాగున్న పాకేజీ చెక్కలతో చేసిన పెట్టెలవి. వీటిలో ఒక దాంట్లో తన ప్రాణాలు హరించడానికి బాంబు కాకపోయినా, ఏదో విచిత్ర యంత్రం— కళ్ళల్లో యాసిడ్ చిమ్మేదో, కత్తులు విసిరేదో వుండి వుండాలి. వాటిని సిద్ధార్ధ నే పంపించి వుండాలని వూహించాడు రఘుపతి.

కమాండర్! వాట్ని నా అంతట నేను ఆత్రంగా తెరిచి చూస్తాననుకున్నావేమో! అంత చచ్చు దద్దమ్మను కాను.

"ఈ పెట్టెల్ని తోటలోకి తీసుకెళ్ళి తెరువు" అన్నాడు రఘుపతి ఓ పనివాడ్ని చూపి.

పనివాళ్ళంతా కలసి పెట్టెల్ని తోటలోకి మోసు

కెళ్ళారు. పెట్టె తెరవడానికి ఉపక్రమించగానే, రఘుపతి దూరదూరంగా జరిగిపోయాడు.

పనివాడు ఓ పెట్టె పైకప్పు తీసాడు.

బాంబు పేలడంలాంటి అసాధారణమైందేదీ జరగక పోవడంతో రఘుపతి ఆత్రంగా పెట్టెవద్దకు వెళ్ళాడు. పైనున్న పేకింగ్ పేపరు తొలగించి చూసాడు.

రఘుపతి గుండాగిపోయింది.

అతని యిద్దరి పిల్లల శవాలు ఆ పెట్టెలో వున్నాయి!

అంటే, మిగతా మూడు పెట్టెల్లో తన భార్య, ఆమెకు రక్షణ యిస్తూ వెళ్ళిన యిద్దరు సాయుధ సిబ్బంది శవా లున్నాయన్నమాట!

"కమాండర్!" ఆవేశంగా అరిచాడు రఘుపతి.

నిన్ను యిదే క్షణంలో కాల్చి చంపి నిన్ను శవంగా చూడకపోతే, లావా కక్కుతున్న అగ్నిపర్వతంలాంటి నా గుండె శాంతించదు!

ఇందాక లోడ్ చేసి, ప్రక్కన పెట్టేసిన రైఫిల్ కోసం పరుగెత్తాడు మేడమీదకు రఘుపతి.

రఘుపతి సగం త్రోవలో వుండగానే, అతని గదిలోని ఫోను గణగణా మ్రోగింది.

అది సిద్ధార్ధనుంచి వచ్చిందేనని అతనికి అనిపించింది.

"యస్ కమాండర్!" అన్నాడు ఫోనెత్తి రఘుపతి.

"అరె! ఎలా పోల్చుకున్నావు? అంటే ఈ క్షణంలో నన్నే తలుచుకుంటున్నావన్నమాట గాఢంగా. మొత్తం మీద మనిద్దరం కలసి, మన సత్యశాస్త్రజ్ఞులు చెప్పిన 'మన సులు మాట్లాడుకుంటాయి, మనుషులు దూరంగా వున్నా' అన్న సిద్ధాంతాన్ని నిరూపిస్తున్నాం. అవునా?" అన్నాడు సిద్ధార్థ సన్నగా నవ్వి అవతలి వైపునుంచి.

సిద్ధార్థ నవ్వు తన ఒంటిమీద ముళ్ళకంపతో రాసి నట్టుగా వుంది రఘుపతికి. ఫోనులో విన్పడుతున్న ఆ నవ్వుకి ఆ క్షణంలోనే నాశనం చెయ్యాలన్న కసి అతని గుండెలో నిండుగా వుంది.

"వాట్ డు యూ వాంట్ కమాండర్? లెట్ మీ!" తనలోని ఆవేశాన్నంతా పళ్ళ మధ్య బలంగా నొక్కిపట్టి అన్నాడు రఘుపతి తాపీగా.

"ఓ...మరచేపోయాను అడగడం! ఎలా వుంది నే నిచ్చిన డబుల్ షాక్! పేకేజీ పెట్టెల్లో పెట్టి భద్రంగా పంపిన నీ భార్యాబిడ్డలు నిన్ను చేరుకున్నారు కదూ? నీకు అనుభవం తక్కువ రఘుపతీ! మనలాంటివాళ్ళకు కుటుంబం ఓ పెద్ద అడ్డంకి. రాక్షసుడి ప్రాణాలు చిలకలో వున్నట్టు మన ప్రాణాలన్నీ వాళ్ళదగ్గర వుంటాయి. అందుకే నేను పెళ్ళిచేసుకుని సంసారబంధాలు పెంచుకోలేదు. ఈనాడు నీకొచ్చిన కష్టం నాకెన్నడూ రాకుండా జాగ్రత్త పడ్డాను," ఆగాడు సిద్ధార్థ, ఊపిరి పీల్చుకోవడానికన్నట్టు.

"ఎస్ కమాండర్! ఇంతకూ ఎందుకు ఫోను చేసావో చెప్పలేదు యింకా. ఈ సందర్భంలో ఒక్క విషయం మాత్రం స్పష్టం చెయ్యదల్చుకొన్నాను. నీ రోజులు దగ్గర బడ్డాయి," అన్నాడు రఘుపతి తాపీగా, తన ఆవేశానికి ఆనకట్టలు కట్టి.

ఆ మాటలు వింటూనే కమాండర్ సిద్ధార్థ ఫెళ్ళున నవ్వాడు.

"నా మాటకేం గాని, క్లైమాక్స్ కోసం ఓ విషయం చెప్పడం ఆపాను యింతవరకూ...చేవుంటే విని నిల దొక్కుకో."

"ఏమిటది?"

"మీ కోసం ఆఫ్ఘనిస్తాన్‌నుంచి వచ్చిన హీరోయిన్ మొత్తం సరుకంతా, మీ సెక్రటరీలని, గన్ మెన్‌ని చంపి మావాళ్ళు కైవసం చేసుకొన్నారు. ఉంటా గుడ్ నైట్! నీ ఏడుపులు, అరుపులు వినే శ్రద్ధ, ఆసక్తి నాకు లేవు" అంటూ కమాండర్ ఫోను డిస్కనెక్ట్ చేసాడు.

రఘుపతికి ఆ క్షణంలో తన చుట్టూవున్న ప్రపంచం అంతా, ఒక్క ఉదటున నేల కూలిపోతున్నట్లుగా అనిపించింది.

తల పట్టుకుని, తన మంచంమీద కూచుండిపోయేడు అలానే.

8

సాయంకాలం ఆరున్నరయింది. అప్పుడే దీపాలు వెలిగాయి. వచ్చేపోయే వాహనాలతో జగదాంబ సెంటర్ మహారద్దీగా వుంది.

ట్రాఫిక్ పోలీసు అప్పలస్వామికి ఊపిరి సలపనంత పని. ఇంకా ఆటోమాటిక్ ట్రాఫిక్ లైట్సు ఊర్లో ఉపయోగానికి రాలేదు కాబట్టి, అప్పలస్వామి చేత్తో ఆపరేట్ చేస్తున్నాడు ట్రాఫిక్ లైట్సుని.

రొటీనుగా తన పని చేసుకుపోతున్నాడు గాని, అతని దృష్టి అంతా, తన సీటు కెదురుగావున్న దిశనుంచి వచ్చే కార్లమీదే వుంది.

అతని కళ్ళు అతి జాగ్రత్తగా ఎదురుచూస్తున్నాయి ఓ కారుకోసం. ఆ కారు చాక్లెట్ రంగులో వుంటుంది. పెద్దది. విమానంలా వుంటుంది. ఆ కారు ఏ కంపెనీదో ఆ వ్యక్తి చెప్పాడు గాని, అప్పలస్వామికి గుర్తులేదు. కాని కారునెంబరు గుర్తుంది బాగా. అది ఏ. ఏ. వి. 3511.

ఆ వ్యక్తి చెప్పిందాని ప్రకారం, ఆ కారు యింకో పది, పదిహేను నిముషాల్లో ఆ సెంటరుకు రావాల్సి వుంది.

ఆ కారు సెంటర్లోకి రాగానే, అయిదంటే అయిదు నిముషాలు ఎర్రదీపం చూపి దాన్ని ఆపాలి.

ఏదో తమాషా జరగబోతోంది!

ఆ కారు ఓ ఘరానా వ్యక్తిది. ఆ కారు అయిదు నిముషాలసేపు ఆపడానికి ఆ వ్యక్తి వందరూపాయలు పెట్టాడు తన చేతిలో.

ఆ కారుని ఎందుకాపాలో యేమిటో అని ఆ వ్యక్తిని అడిగాడు అప్పలస్వామి. కాని, ఆ వ్యక్తి "మీ కెందుకండీ జవానుగారూ! అవంతా. మీకు చేతకాదని చెప్పండి, వెళ్ళిపోతాను" అన్నాడు. దాంతో అప్పలస్వామికి పౌరుషం వచ్చింది.

ట్రాఫిక్ పోలీసంటే చక్రవర్తిలాంటివాడు. అతడు ఆగమంటే, ప్రైమ్ మినిస్టరుగారి కారన్నా ఆగాల్సిందే. అతడు పచ్చదీపం చూపకపోతే, క్వీన్ ఎలిజబెత్ కారు గూడా జంక్షన్‌లో అంగుళం ముందుకు పోదు. ఆ విషయం అక్షరాలా నిరూపించి చూపాలని నిశ్చయించుకున్నాడు.

ఇన్నాళ్ళూ మహామోజుగా పెంచిన తన బుర్రమీసాల మీద చెయ్యివేసి పొగ్గా దువ్వుతూ "అయిదు నిముషాలు కాదు. పది నిముషాలు ఆపుతాను, ఛాలెంజ్!" అన్నాడు.

"పదినిముషా లక్కర్లేదు. అయిదు నిముషాలు చాలు. చూపండి మీ ప్రతాపం," అంటూ ఆ వ్యక్తి, నూరు రూపాయల నోటు తనచేతిలో కుక్కి చల్లగా వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ సెంటర్లోగాని, మరెక్కడాగాని ఆ వ్యక్తిని చూసి

నట్లు తనకు గుర్తులేదు. తనకు లేటెస్ట్ ఫాషన్స్‌కు అను గుణంగా పొడుగ్గా, భుజాలు రాసుకునేలా జుత్తు పెంచాడు. దిగువకు వాలిపోయే మీసాలు పెంచాడు. వైన్ రంగు కళ్ళద్దాలు కళ్ళకు పెట్టుకున్నాడు.

ఆ వ్యక్తి తప్పక యూనివర్సిటీ స్టూడెంట్ అయ్యుంటా డనుకున్నాడు అప్పలస్వామి.

అయినా, అతడెవరయితే, తనకేం గావాలి? అతను చెప్పిన కారు ఆపడానికి తనకు వందరూపాయ లిచ్చాడు.

రేపొద్దున్న తనని "ఎందు కాపావు?" "ఎవరాప మన్నారు?" అని హోం మినిస్టరుగూడా అడగడానికి అవకాశం లేదు.

కానయితే, ఏదో తమాషా జరగబోతోంది! ఈ స్టూడెంట్స్ చాలా తమాషా అయిన మనుషులు. ఏవేవో పిచ్చి పిచ్చి ఆలోచనలు అమలు జరపడానికి సిద్ధమవు తుంటారు.

ఆ పెద్దమనిషెవరో స్టూడెంట్స్‌ని ఏదో అని వుంటాడు. దానికి బదులు తీర్చుకోవడానికి, అతన్ని ఏడిపించి వది లెయ్యడానికి వేసిన పథకం అయ్యుంటుంది.

ఇదేదో వేగిరం అయిపోయి డ్యూటీ దిగిపోతే, హెర్కు లస్ రమ్ ఫుల్ బాటిల్ మిరపకాయ బజ్జీలు నంచుకుంటూ కొట్టేయాలి.

తనకెదురుగావున్న రోడ్డుమీద చూపు నిలిపి, ట్రాఫిక్ లైట్లు ఆపరేట్ చేస్తున్నాడు అప్పలస్వామి ఉత్సా హంగా.

జగదాంబ సెంటర్నానుకుని, కొత్తగా లేస్తోంది ఓ ఆరంతస్తుల భవనం. ఆ భవనం నాలుగో అంతస్తులో

చిక్కని చీకటిని చాటుగా చేసుకుని ఓ వ్యక్తి, రోడ్డు మీదకు రైఫిల్ గురిపెట్టి నిలుచున్నాడు.

ఆ వ్యక్తి కూడా చాక్లెట్ రంగులో వున్న 3511 నెంబరు గల కారుకోసం ఎదురుచూస్తున్నాడు.

తన కప్పజెప్పిన ఆ జాబ్ పూర్తి చేస్తే, ఏభైవేల రూపాయలు తనకు యివ్వడానికి ఒప్పందం. ఎడ్వాన్సుగా పాతిక వేల రూపాయలు అప్పుడే ముట్టాయి. పని పూర్తయ్యాక, తతిమ్మా పాతిక వేలు అందుతాయి.

ఇలాంటి పనులు తను చాలామందికి చేసిపెట్టాడు గతంలో. ఇదికూడా అంతే! ఎంతో నీట్ గా ఆర్టిస్ట్ లా చేస్తాడు పని.

అరున్నర దాటాక, ఏడులోపల, ఆ కారు జగదాంబ సెంటరువద్దకు వస్తుందని చెప్పాడు, తనను పనికి కుదుర్చుకొన్న వ్యక్తి. అంతేకాదు. ఆ కారు అయిదునిముషాల సేపు ఆగుతుందట. ఆ సమయంలో తన పని పూర్తికావాలి.

పరిగెత్తే కారులో వున్న వ్యక్తిని షూట్ చెయ్యడమంటే చాలా కష్టం. గురి తప్పితే, చాలా పెద్ద తలకాయలు దొర్లిపోతాయి. అంచేత తప్పడానికి వీల్లేదని చెప్పాడా వ్యక్తి.

అందుకే కారు ఆగని పక్షంలో తాను రైఫిల్ పేల్చబోయేది లేదని చెప్పాడు స్పష్టంగా. ఆ పని యింకో రోజుకు వాయిదా వెయ్యడానికి ఒప్పుకున్నాడా వ్యక్తి.

అరగంట తర్వాత చాక్లెట్ రంగు కారు అతని కళ్ళబడింది.

ఆఁ!...అదే కారు! నెంబరున్న ప్లేటువైపు చూసాడు. అవును! అదే కారు 3511. అతని గుండెలు ఉద్రేకంగా కొట్టుకోసాగాయి.

అదే సమయంలో ట్రాఫిక్ పోలీసు అప్పలస్వామి ఆ కారుకు ఎర్రదీపం చూపాడు. అయిష్టంగా ఆగింది కారు.

అదే క్షణంలో ఓ రిక్షా ట్రాఫిక్ రూల్స్‌కు వ్యతిరేకంగా రోడ్డు దాటుతోంది. ముందు కాపుకోసం ఆ యేర్పాటు చేసింది అప్పలస్వామే!

"దొంగ నా కొడకా! కళ్ళు అవుపించవుట్రా" అంటూ అప్పలస్వామి ట్రాఫిక్ దిమ్మ దిగిపోయి, రిక్షావాడిమీద కేకలు వేస్తూ వాడ్ని తరమసాగాడు ఓ ప్రక్కకు.

ఎర్రదీపం చూపిన దిక్కున ట్రాఫిక్ ఆగిపోయింది. వాహనాలవాళ్ళు అసహనంగా హారన్లు మోగిస్తుంటే, ఆ సెంటరు పెద్ద గంద్రగోళంగా మారింది, రెండు క్షణాల్లో.

అదే క్షణంలో ట్రిగ్గర్ నొక్కాడు, మేడమీద వున్న వ్యక్తి.

ఇంత గంద్రగోళంలోనూ రైఫిల్ షాట్ విన్పించింది అప్పలస్వామికి. ఉలిక్కిపడ్డాడు. కారులో వున్న వ్యక్తి "అమ్మా!" అని కేక వెయ్యడం కూడా అతనికి విన్పించింది.

రిక్షాను ఓ ప్రక్కకు తరమడానికి టైము పట్టింది. తిన్నగా ట్రాఫిక్ దిమ్మ దగ్గరకు వెళ్ళాడు పచ్చదీపం చూపడానికి. కాని, అదే సమయంలో యింకో రైఫిల్ షాట్ వినబడింది.

ఈ దెబ్బతో కారులో వ్యక్తి కచ్చితంగా పరలోకానికి ప్రయాణం కట్టి వుంటాడు అనుకున్నాడు అప్పలస్వామి.

ఏం చెయ్యాలి తను? తను ఊహించనిది జరిగింది! వణికే చేతులతో పచ్చదీపం చూపాడు. కాని కారు కదలలేదు.

డ్రైవరు కారు దిగి అప్పలస్వామి దగ్గరకు పరుగెత్తు

కొచ్చాడు గోలపెడ్తూ. ఏంజరిగిందో అప్పలస్వామికి తెలిసినా, యేంజరిగిందని డ్రైవర్ని అడిగాడు.

డ్రైవరు చెప్పాడు జరిగిందేమిటో.

"నేను యీ దిమ్మ దిగి రావడానికి వీల్లేదు. కారు ప్రక్కకు తీసి వుంచు. దగ్గరలో వున్న పోలీసుస్టేషనుకు పోయి రిపోర్టుచేసి రా" అని చెప్పి, అప్పలస్వామి తన పని తాను చూసుకోసాగాడు.

దగ్గరలో వున్న పోలీస్ స్టేషనుకు పరుగెత్తాడు రిపోర్టు యివ్వడానికి డ్రైవరు.

పోలీసులు క్షణాలలో చేరుకున్నారు అక్కడకు.

రైఫిలు షాట్స్ వినవచ్చిన దిక్కుకుపోయి చూసారు పోలీసులు. కాని, అక్కడి వ్యక్తి ఏనాడో అదృశ్యమై పోయాడు.

అప్పటికి గంటక్రితం నుంచీ, ఆ సెంటర్లో జరుగుతున్న దంతా, అక్కడకు ఫర్లాంగు దూరంలో వున్న బిల్డింగ్ పైనుంచి, బైనాక్యులర్స్‌లోనుంచి ఆశక్తిగా పరిశీలిస్తున్నాడు డార్క్ డెవిల్స్ ప్రెసిడెంట్ రఘుపతి.

ఆ దృశ్యం అతని హృదయంలో ఆనంద తరంగాలు వేసింది.

"ప్రెసిడెంట్!" వెనుదిరిగాడు రఘుపతి. ఎదురుగా, జగదాంబ సెంటర్లో జరిగిందంతా కళ్ళారా దగ్గరుండి చూసి రమ్మని పంపిన వ్యక్తి సెక్రటరీ సౌమ్యమూర్తి నిలుచున్నాడు.

"యస్! సౌమ్యమూర్తీ!" అడిగాడు రఘుపతి.

"కంగ్రాచ్యులేషన్స్ ప్రెసిడెంట్. కమాండర్ సిద్ధార్థని పైలోకాలకు పంపించేసాం శాశ్వతంగా," చెప్పాడు సౌమ్యమూర్తి.

"థేంక్యూ!... గ్రాండ్ పార్టీ నా సంతోషానికి సూచనగా యీ రాత్రి యేర్పాటు చెయ్యండి" చెప్పాడు రఘుపతి హుషారుగా.

"కమాండర్!... నిన్ను గెలిచాను నీవిక లేవు భూమ్మీద."

అవధులు దాటిన ఆనందాన్ని మరి పట్టలేక, సౌమ్య మూర్తితో చేతులు కలిపి డాన్సు చెయ్యసాగాడు.

9

మనస్సుకు ఎంతో హాయిగా, ఆనందంగా వుంది, రఘుపతికి.

వంటవాడు ట్రేలో స్నాక్స్ తెచ్చి రఘుపతి ముందుంచి వెళ్ళిపోయేడు.

గ్లాసులో సగానికి విస్కీ పోసుకుని, మంచు ముక్కలు వేసి, క్షణం పోయాక ద్రవాన్ని మెల్లగా సిప్ చేస్తూ, గుండెలమీంచి ఏదో బరువు దిగిపోయినట్టు గాఢంగా నిట్టూర్చాడు రఘుపతి.

అతడికిప్పుడు ఎవరెస్టు శిఖరం యెక్కి వచ్చినట్టుగా ఉంది. ఆకాశంలో హాయిగా స్వేచ్ఛగా గిరికీలు కొడుతున్న పక్షిలా ఫీలవుతున్నాడు.

తన ముద్దుల భార్యాబిడ్డలు సిద్ధార్థతో ఆడిన యీ 'డేంజరస్ గేమ్'లో బలైపోయినా, ఎలాగయితేనేం తనే గెలిగాడు చివరకు. తనకిప్పుడు ఎదురులేరు. తనిప్పుడు చక్రవర్తి. సిండికేట్ సమూలంగా నాశనమయినట్టే. డార్క్ డెవిల్స్ గేంగ్ లో చేరాల్సిందే, మిగిలినవారు.

ఒక్కో పెగ్గూ విస్కీ లోనికెళుతుంటే, లోన పేరుకున్న టెన్షన్ అంతా మెలమెల్లగా కరిగిపోతోంది. ఒళ్లూ, మనసూ తేలిగ్గా దూదిపింజలా అయిపోతున్నాయి.

నాలుగు పెగ్గుల విస్కీ పట్టించాడు. అయిదోది కలిపాడు. కొంచెం త్రాగాడు. తల దిమ్మెక్కింది. చిన్న తూగు ఆరంభమైంది ఒంట్లో.

గ్లాసులో మిగిలివున్న ద్రవాన్ని పూర్తిగా గొంతుకలో వంపుకోవాలన్న ఉద్రేకంతో గ్లాసు ఎత్తాడు పెదాలకు.

కాని, గ్లాసులోని ద్రవం గొంతులో పోసుకోలేక పోయాడు. రాతిబొమ్మలా వుండిపోయాడు, ఎదురుగా తన కళ్ళకు అవుపించిన వ్యక్తిని చూసి.

ఆ వ్యక్తి కమాండర్ సిద్ధార్థ!

గది గోడకు జేరబడి విలాసంగా వెనక్కి కాలు తన్ని పెట్టి నించుని నవ్వుతున్నాడు. అతని చేతిలో నల్లగా నిగనిగలాడుతున్న పిస్టలుంది.

రఘుపతి గుండెలు రేసుగుర్రాల పరుగు అనుకరిస్తోంది. చచ్చిపోయి, చితిలో కాలి బూడిదయిపోయిన కమాండర్ సిద్ధార్థ ఎలా వచ్చాడిక్కడికి?

"రఘుపతీ! అలా వుండిపోయావేం? తాగెయ్" అని కమాండర్ సిద్ధార్థ అన్నాడుగాని, తాను తాగకుండా ఉండిపోయాడన్న విషయం గుర్తుకు రాలేదు రఘుపతికి. ఒక్క గుక్కలో గ్లాసులోని విస్కీ తాగేసాడు.

"చచ్చినవాడ్ని ఎలా బ్రతికివచ్చానని కదూ అనుకుంటున్నావు?" అంటూ కమాండర్ సిద్ధార్థ రఘుపతికి ఎదురుగా వచ్చి కూర్చున్నాడు.

రఘుపతి యింకా సిద్ధార్థను సజీవంగా చూసిన షాకు లోంచి తేరుకోలేదు. సిద్ధార్థ వైపు చూస్తూ ఉండిపోయాడు.

రెండు క్షణాలు గడిచాయి.

"ఇవే నీకు ఆఖరి క్షణాలు రఘుపతీ! డ్రింకు కలుపుకుని తృప్తిగా త్రాగు" మళ్ళా సిద్ధార్థే మాట్లాడేడు.

ఏదో చెయ్యాలి కాబట్టి, యాంత్రికంగా డ్రింకు పోసు కుని మంచుముక్కలు కలిపాడు రఘుపతి.

కాని, సిద్ధార్థని ఎలా తప్పించుకోవాలా అని తీవ్రంగా ఆలోచించసాగాడు.

మళ్ళా సిద్ధార్థే పెదవి విప్పాడు.

"నీ భార్యాబిడ్డల్ని చంపాక, నువ్వు నా ప్రాణాల మీదకు ఎగబడతావని నాకు తెలుసు. అందుకే ఆ క్షణం నుంచీ నా స్థానంలో ఓ డమ్మీ కమాండర్‌ను వుంచి వ్యవహారం నడుపుతున్నాను. నువ్వు నీ కిరాయిగాళ్ళచేత చంపించింది నా డమ్మీని...నౌ...ఆఖరిసారిగా దేవుడ్ని తలుచుకో" అన్నాడు సిద్ధార్థ పిస్టల్ని రఘుపతి గుండెలకు గురిపెట్టి.

"ఒన్ మినిట్...నాదో సందేహం...నా కుటుంబాన్ని నాశనం చేసాక, నన్ను కూడా చంపెయ్యకపోయావేం?" అన్నాడు రఘుపతి. సిద్ధార్థను మాటల్లోపెట్టి, దృష్టి మరల్చి, ఏదోచేసి అతడ్నించి తప్పించుకోవాలి తాత్కాలికంగా. అందుకే సంభాషణ పొడిగించాడు.

"సమాధానం సింపుల్ రఘుపతీ! నాలాగే నువ్వూ ఓ డమ్మీని పెట్టుకుని తిరుగుతున్నావేమో! అంతేకాదు. నీ కుటుంబం చనిపోయాక, నీ ధైర్యం హరించుకుపోయి, నాకు దాసోహం అంటూ వస్తావనుకున్నాను. ఇంకో సంగతి. నీ తరువాతి ఎత్తు నువ్వు వేసాక, ఆ తరువాత నేను చెయ్యాల్సింది చెయ్యాలనుకున్నాను" చెప్పాడు సిద్ధార్థ రఘుపతి ప్రతి కదలికను అతిజాగ్రత్తగా గమనిస్తూ.

"యూ ఆర్ ఎ జీనియస్ కమాండర్! నిస్సందేహంగా జీనియస్" అన్నాడు రఘుపతి విస్కీ గ్లాసు చేతిలోకి తీసుకొంటూ.

ఆ క్షణంకోసమే సిద్ధార్థ ఎదురుచూసాడు ఇన్నాళ్ళూ. ఇప్పుడు రఘుపతి తన ఓటమి నోరారా అంగీకరించాడు. గర్వంతో ఉప్పొంగింది అతని ఛాతీ. ఆనందంగా తల పంకించాడు రఘుపతి కాంప్లిమెంట్ స్వీకరించినట్టుగా.

అది అపూర్వమైన అవకాశం. అలాంటిదాన్ని వదిలి పెట్టేరకమైతే, రఘుపతి డార్క్ డెవిల్స్‌లాంటి ముఠాకు ప్రెసిడెంట్ అయ్యేవాడు కాదు. కమాండర్ సిద్ధార్థతో కయ్యానికి కాలుదువ్వేవాడు కాదు.

కమాండర్ సిద్ధార్థ ఏమరుపాటున వున్న క్షణంలోనే తన చేతిలోని గ్లాసులో మిగిలిన విస్కీ కమాండర్ మొహంలో కొట్టాడు. అదిరిపడి కమాండర్ సిద్ధార్థ పిస్టలు పేల్చేడుగాని, గురి తప్పింది.

రఘుపతి మేడ క్రిందికి పరుగెత్తాడు.

మొహంలో పడిన విస్కీని తుడుచుకుని, రఘుపతి కోసం గదంతా కలయజూసేసరికి అతడు గదిలో లేడు.

క్షణం ఆలస్యం చెయ్యకుండా తనూ పరుగెత్తాడు క్రిందకు.

అప్పటికే రఘుపతి కారు స్టార్ట్ కావడం బుర్రుమంటూ బంగళా కాంపౌండులోంచి బయటికి వెళ్ళిపోవడం జరిగింది.

బాస్టర్డ్! తప్పించుకున్నాడు. ఇంత నక్కజిత్తులమారి రఘుపతి అని వూహించి, అతడ్ని చూడగానే కాల్చి పారేసి వుండాల్సింది. అయితే రఘుపతిని చూడగానే, అతడ్ని కాసేపు ఏడిపించి చంపాలన్న ఆకర్షణనుంచి తప్పుకోలేకపోయాడు.

అయినా రఘుపతి ఎక్కడికి పారిపోగలడు? ఎక్కడకు పోయినా, అతడ్ని వెంబడించి చంపితీరుతాడు తను.

రోడ్డుకు ఎగువ ఆపిన తన కారువద్దకు బయలుదేరాడు సిద్ధార్థ.

అయిదు నిముషాలు పట్టింది అక్కడకు చేరుకోవడానికి.

10

కారు స్పీడో మీటరు ముల్లు నూటయిరవై, నూట ముప్ఫై మధ్య ఆడుతున్నా, కమాండర్ సిద్ధార్థ దృష్టి, తను నడుపుతున్న కారు మీదా, నడుస్తున్న రోడ్డుమీద కాకుండా, రఘుపతిని అంతం చెయ్యడం మీదే కేంద్రీకృతమై వుంది.

రఘుపతి యెక్కడికి వెళ్ళి వుంటాడు? ఎక్కడున్నా, రఘుపతిని తను విడిచిపెట్టేది లేదు.

ఇంత రాత్రప్పుడు హెడ్ క్వార్టర్స్‌కు వెళ్ళాడా? అక్కడెవరూ ఉండరు అంచేత రఘుపతి అక్కడకు వెళ్ళడానికి అవకాశం లేదు.

ఆకలి, దరిద్రం తప్ప యింకెవరూ తోడులేకుండా రఘుపతి ఒంటరిగా యీ పట్నం వచ్చినపుడు, ఆశ్రయమిచ్చి, ఆదరించిన ఓ కుటుంబం ఉందతడికి. ఆ కుటుంబం సంగతి, ఎవ్వరికీ తెలీదని, అక్కడకు పోయి తలదాచుకున్నాడు?

రఘుపతికి యెందరో స్త్రీలతో సంబంధముంది. కాని, సినిమానటి సురభిళ అంటే అతనికి ప్రత్యేకమైన అభిమానం. ఆమెకు కూడా రఘుపతి అంటే వెర్రి ప్రేమ.

బహుశా, అక్కడి కెళ్ళాడేమో!

సింహాచలం అడవిలో ఓ చిన్న ట్రీ హౌస్ వుంది రఘుపతికి. మానసిక విశ్రాంతి కోరవడినప్పుడు, అక్కడకు పోయి, ఓ రోజు గడిపి వస్తుంటాడు రఘుపతి.

తను తెలుసుకునే అవకాశం ఉండదని, రఘుపతి అక్కడకు వెళ్ళాడా?

రఘుపతి వెళ్ళడానికి అవకాశం ఉండే స్థలానికల్లా తను వెళ్ళి వెతకాలి! నిశ్చయించుకున్నాడు కమాండర్ సిద్ధార్థ.

తనకు పిస్టలుతో మాత్రం పని తగులుతుందనుకున్నాడు. కాని, మారిన పరిస్థితులవల్ల, ఖాదస్తంగా తనతో ఓ ఆటోమాటిక్ గన్ తీసుకురావడం మంచిదేననుకున్నాడు.

కారు తిన్నగా సినిమా నటి సురభిళ యింటివైపుకు నడిపాడు.

సిద్ధార్థ కారును చూడగానే, గేట్‌మాన్ సలాం కొట్టాడు.

"సురభిళ ఉందా లోన?" తను ఆమె కోసమే వచ్చినట్టు అడిగాడు సిద్ధార్థ. 'రఘుపతి లోన ఉన్నాడా?' అని అడిగితే, ఒకవేళ ఉన్నా, లేడన్న సమాధానం వస్తుందని తనకు తెలుసు.

"ఉన్నారండి. కాని ఆమె పనిలో ఉన్నారు. ఎవరినీ, లోనికి రానివ్వద్దన్నారు," చెప్పాడు గేట్‌మాన్ వినయంగా.

గేట్‌మాన్ యిచ్చిన సమాధానం, సిద్ధార్థ మనసులో ఎన్నో అనుమానాలు రేకెత్తించాయి.

"ఆమెను అర్జంటుగా కలుసుకోవాలి" అంటూ కారుని ముందుకు దూకించాడు సిద్ధార్థ.

"సార్! సార్! వద్దండీ. నా ఉద్యోగం పోతుందండీ" అంటూ గేట్‌మాన్ గోలపెడ్తూ కారు వెంట పరుగెత్తుకొచ్చాడు.

పోర్టికోలో కారాపి, చేతిలో ఆటోమాటిక్‌తో బయటికొచ్చాడు సిద్ధార్థ. అతన్ని చూస్తూనే నీరుగారిపోయాడు

గేట్ మాన్. కాని, తేరుకుని ఏదో అనబోయేడు.

చెయ్యి చాచి, గేట్ మాన్ దవడమీద ఒకే ఒక దెబ్బ కొట్టాడు బలంగా. గేట్ మాన్ నేలమీద పడుతూనే స్పృహ కోల్పోయేడు.

జాగ్రత్తగా యింట్లోకి అడుగు పెట్టాడు, సిద్ధార్థ.

బంగ్లా ప్రశాంతంగా వుంది. వంటవాళ్ళు, పనివాళ్ళు వగైరా మనుషులు తమ పనులు అయిపోయాక, తమ యిళ్ళకు వెళ్ళిపోయినట్టున్నారు గదులన్నీ ఖాళీగా వున్నాయి.

దిగువ గదులన్నీ వెతకడం అయ్యాక, మెల్లగా మేడ మీదకు వెళ్ళాడు.

మేడమీద మూడు గదులున్నాయి. రెండు గదులకు బయటనుంచి గడియలు వేసివున్నాయి. వాటిలో ఎవ్వరూ వుండి వుండరని నిశ్చయించుకున్నాడు. లోనుంచి గెడియలు వేసి నట్టుంది, మూడవగది. తలుపులు మూసి వున్నాయి.

దానిలో విధిగా, రఘుపతి వుండి తీరాలి!

ఒహవేళ వుంటే, తప్పించుకోవడానికి అవకాశం ఈయకుండా కాల్చిపారేయాలి.

బూటు కాలు బలంగా వెనక్కిలాగి తలుపుల్ని బలంగా తన్నాడు. గడియలు విరిగి తలుపులు దడాలున తెరుచుకున్నాయి.

గదిలో దీపాలు దివ్యంగా వెలుగుతుండగానే, సురభిళ, రఘుపతి, బిగి కౌగిలిలో వున్నారు ఆ గదిలో.

క్షణం ఆలస్యం చెయ్యకుండా తన ఆటోమాటిక్ కి పని కల్పించాడు సిద్ధార్థ.

పిట్టల్లా రాలిపోయేరు యిద్దరూ.

ప్రాణాలు పోయిన ఆ మగవాడి శవం వెల్లకిలా పడ్డాక గాని, సిద్ధార్థకు తెలియలేదు. తను చంపింది రఘుపతిని కాదు. రఘుపతి పోలికలున్న మరొకడ్ని.

ఛ! తను అనవసరంగా తొందరపడ్డాడు. అమాయకులు బలైపోయారు.

సిద్ధార్థ హృదయం బాధతో మూల్గింది.

వెనక్కి వచ్చి కారెక్కాడు.

11

'రఘుపతీ! నిన్ను రక్షించడం ఆ బ్రహ్మరుద్రాదులతరం కూడా కాదు' అనుకున్నాడు సిద్ధార్థ కసిగా, కారుని వేగంగా ఉరికిస్తూ.

ఇప్పుడు సిద్ధార్థ కారుని ఓ పల్లెటూరు వైపు మళ్ళించాడు.

పదేళ్ళ క్రితం రఘుపతి పట్నం వచ్చినపుడు, కామరాజు రత్నమ్మ అనే దంపతులు, ఆశ్రయమిచ్చి ఆదరించారు.

రఘుపతికి ఆ దంపతులంటే ఎంతో ప్రేమ, గౌరవం. తల్లిదండ్రుల ప్రేమంటే జీవితంలో ఎరగని రఘుపతికి, కామరాజు రత్నమ్మలు నిజమైన తల్లిదండ్రులు.

రఘుపతి లక్షల కధిపతి అయ్యాక, వారిని తనతో పాటుగ ఉంచుకోబోయేడు గాని, ఆ దంపతులే అతనితో వుండడానికి నిరాకరించారు. తాము ఏ గ్రామంలో మొదట్నించీ ఉండేవారో, అదే గ్రామంలో, అదే పెంకుటింట్లో ఉండిపోయారు.

ఆ ముసలి దంపతుల్ని చూడడానికి తరుచూ రఘుపతే,

గ్రామానికి వచ్చేవాడు గాని, వాళ్ళు పట్నం వెళ్ళేవారు కాదు.

రఘుపతికి, ఆ ముసలి దంపతులకుండే అనుబంధం బహు కొద్దిమందికే తెలుసు. తాను గడిపే పట్నం జీవితంతో విసుగు పుట్టినప్పుడల్లా, తల్లిదండ్రుల్లాంటి ఆ ముసలి దంపతులతో ఆ పల్లెటూర్లో రెండురోజులు గడపడం రఘుపతికి అలవాటు.

ఊరు మాటుమణిగింది. కుక్కల అరుపులు తప్ప, యింకో శబ్దం వినబడ్డంలేదు.

ఊరవతల కారాపి, కాలినడకన కామరాజు యింటికి వచ్చాడు.

చలికాలం కావడంవల్ల ముసలివాళ్ళు యింటిలోపల తలుపులు బిగించుకుని పడుకున్నట్టున్నారు.

పాతకాలంనాటి చెక్క తలుపులను ఒకే తన్నుతో విరగ్గొట్టి యింట్లోకి ప్రవేశించాడు సిద్దార్థ.

ఇంట్లో ఎవరూ లేరు, ముసలివాళ్ళు తప్ప. రఘుపతి వచ్చివెళ్ళిన ఛాయలు కొంచెంగూడా లేవు.

అయినా, తన అనుమానం నివృత్తి చేసుకుంటే గాని, కదలగూడదు అక్కడ్నుంచి అనుకున్నాడు సిద్దార్థ.

ఆ గదిలో ఓ పెద్ద భోషాణం వుంది. ఓ ప్రక్కన ధాన్యం గాదె ఉంది. పైన అటక ఉంది. రఘుపతి అతి నేర్పుగా, అక్కడెక్కడయినా దాక్కొని వుండవచ్చు. అతడిని, అతడి చేతిలోని గన్ను చూడగానే ముసలివాళ్ళు నోటమాటలేక కొయ్యబొమ్మల్లా నిల్చుండిపోయారు.

దగ్గర్లోవున్న నిచ్చెన అందుకుని, అటకను అన్నాడు. భోషాణంమీద వెలుగుతున్న కిరసనాయిలు బుడ్డీ దీపం,

అటక అంచుమీద ముందుపెట్టి, చేతిలో ఆటోమాటిక్‌తో అటకమీదకు పోయి చూసాడు.

అక్కడ రఘుపతి లేడు.

అటక దిగివచ్చి, గాదెలోకి చూసాడు; దీపం దించి. రఘుపతి అక్కడకూడా లేడు.

సిద్ధార్థ అలా యింట్లో ప్రతి వస్తువు వెతకి చూడ్డం గమనిస్తుంటే, ముసలివాళ్ళు అతడిని దొంగగా భావించారు.

సిద్ధార్థ భోషాణంవైపు అడుగేసాడు.

మరుక్షణంలో ఆ ముసలివాళ్ళిద్దరూ ఆ భోషాణంమీద పడిపోయారు, సిద్ధార్థ తెరవడానికి వీలులేకుండా.

"అడ్డం లేవండి ముందు." గర్జించాడు సిద్ధార్థ, కళ్ళల్లో క్రోధంతో.

ముసలివాళ్ళు తప్పుకోలేదు, ఏదో ప్రాధేయపడసాగారు.

వాళ్ళతో వాదించే సహనం కోల్పోయాడు సిద్ధార్థ. అతని చేతిలోని ఆటోమాటిక్ గర్జించింది. పిట్టల్లా రాలిపోయారు ముసలివాళ్ళు ఇద్దరూ.

భోషాణం తెరచి చూసాడు. రఘుపతి లేడు. అందులో ఏవో నగలు, డబ్బుదస్కం వున్నాయి.

అనవసరంగా యింకో రెండు ప్రాణాల్ని బలిగొన్నందుకు అతని మనస్సు కాస్త కించపడింది.

విసురుగా వెనక్కివచ్చి, కారెక్కి, స్టార్ట్ చేసాడు. 'సింహాచలం అడవిలో వున్న ట్రీ హౌస్ ఒక్కటే ఇహ తను వెతకాల్సింది' అనుకున్నాడు సిద్ధార్థ, యాక్సిలరేటర్‌ని బలంగా తొక్కుతూ.

తూర్పున విచ్చుకున్న వెలుగురేఖలు చీకటిని పార ద్రోలుతున్నాయి.

ట్రీ హౌస్‌లో పడుకున్న రఘుపతికి తన నెవరో పేరెట్టి పిలుస్తున్నట్టుగా అన్పించింది. ఉలిక్కిపడి నిద్ర లోంచి మేల్కొన్నాడు.

కంగారుగా తనున్న ప్రదేశం కలయజూసాడు. ఎవరూ లేరు. బల్లమీద వెల్గుతున్న కొవ్వొత్తి ఆఖరి క్షణాల్లో వుంది. ట్రీ హౌస్‌లో వున్న ఒక్క బల్ల తను ఆక్ర మించగా, నేలమీద కాస్త గడ్డీ, దానిపైన ఓ గోనెపట్టా పరేసుకుని, గుర్రుపెట్టి నిద్రపోతున్నాడు గన్ మేన్ జగ్గూ.

రాత్రి తన యింట్లో కమాండర్ సిద్ధార్థను చూచిన దాదిగా జరిగిన సంఘటనలన్నీ గుర్తుకొచ్చాయి రఘుపతికి.

కడుపులోకి వెళ్ళిన విస్కీ ప్రభావమో యేమో, తన గుండెలకు పిస్టలు గురిపెట్టి నిలుచున్న కమాండర్ సిద్ధార్థను చూడగానే, నరనరంలోనూ వణుకు పుట్టింది. ఐనా, చెదరిన మనస్సును కూడగట్టుకుని ఆలోచించి, నేర్పుగా సిద్ధార్థను తప్పించుకున్నాడు. ఆ క్షణానికి అంతకు మించి తను చేయగలిగింది లేదు.

కమాండర్ సిద్ధార్థ బారినుండి బయటపడ్డాక, కారు నడుపుతూ ఆలోచించాడు, తన కార్యక్రమం.

దోవలోనే, గన్ మేన్ జగ్గూని వెంటరమ్మని చెప్పి' కారెక్కించుకున్నాడు. తిన్నగా సింహాచలం అడవిలోని' తన ట్రీ హౌస్‌కి వచ్చేసాడు.

"రఘుపతీ! రఘుపతీ!"

ఈసారి ఆ పిలుపు స్పష్టంగా విన్నాడు రఘుపతి.

ఆ గొంతు తనకు పరిచయమైనదే! అది కమాండర్ సిద్ధార్థ గొంతు! అప్రయత్నంగానే, గుండెల్లో వణుకు ఆరంభమైంది.

కాస్త తమాయించుకుని, ఆలోచించాడు.

కమాండర్ సిద్ధార్థ, తనున్న ట్రీ హౌస్‌లో మాత్రం లేడు. అయితే, దగ్గరున్న చెట్లల్లో ఒక దాంట్లో తనకోసం కాచుకుని ఉన్నాడు. అయితే, అతనెక్కడ ఉన్నాడో తెలుసుకుంటే, తన పని సులువయిపోతుంది.

గన్‌మేన్ జగ్గూ చేతిని బూటుకాలితో తొక్కాడు, లేపే ఉద్దేశంతో.

"అబ్బా!" పెద్ద నోరుపెట్టి అరిచివేశాడు జగ్గూ.

అయితే అదే క్షణంలో రైఫిల్ షాట్ విన్పించింది. జగ్గూ గుండె పట్టుకుని నేలకొరిగిపోయాడు.

తననేదో రక్షిస్తాడని, తన వెంటబెట్టుకుని వస్తే యిలా మొదట్లోనే చచ్చిపోయాడేమిటి? రఘుపతి హృదయం బాధతో మూలిగింది.

రెండు క్షణాలు పోయాక, ధైర్యం తెచ్చుకున్నాడు రఘుపతి. జగ్గూ చేతిలోని గన్ అందుకున్నాడు.

జగ్గూ లేచీలేవగానే కాల్చాడంటే, ట్రీ హౌస్ ద్వారానికి ఎదురుగా వున్న చెట్టుమీద వున్నాడన్న మాట సిద్ధార్థ! కర్రచెక్కల గోడ అడ్డంగా వుండడంవల్ల, తను సిద్ధార్థకు కనుమరుగై వున్నాడు. అందుచేతనే, తను లేచి, జగ్గూ చేయి తొక్కినా తనను గమనించలేదు.

కర్రచెక్కల గోడకున్న ఒక కర్రను చప్పుడు చెయ్యకుండా ఊడబీకాడు. చెట్ల కొమ్మల మధ్యనున్న మానవాకారం అవుపిస్తోంది చూచాయగా.

రైఫిల్ గురిపెట్టి కాల్చాడు. గుండు గురి తప్పలేదు. "అమ్మా!" అంటూన్న చావుకేక వినబడింది.

'అయిపోయాడు సిద్ధార్థ!' ఆనందంగా కిటికీవద్దకు వచ్చాడు రఘుపతి, చెట్లకొమ్మల్లోంచి జారిపడబోయే సిద్ధార్థ శవాన్ని చూసి సంబరపడాలని.

అంతే! సిద్ధార్థ ఆటోమాటిక్ రెండుసార్లు క్రూరంగా ఉరిమింది. సూటిగా రఘుపతి గుండెల్లో వచ్చి దిగబడ్డాయి గుళ్ళు.

మొదలు నరికిన చెట్టులా కూలిపోయిన రఘుపతి శరీరం గ్రీ హౌస్ కిటికీలోంచి క్రిందకు దొర్లింది.

రఘుపతి కాల్చింది సిద్ధార్థ చెట్లకొమ్మల్లో వుంచిన అతని చొక్కా, పాంటు తగిలించిన యింకో రెండు కొమ్మకి. ఆ చెట్టుప్రక్కనే యింకో చెట్టుమీద కట్ డ్రాయరు, బనియన్‌తో నిల్చున్న సిద్ధార్థ చావుకేక వేసాడు; నిజంగా గుండుదెబ్బ తిన్నట్టు.

సిద్ధార్థ కేక విని రఘుపతి కిటికీవద్దకు రాగానే, తన ఆటోమాటిక్‌కు పని కల్పించాడు. రఘుపతి కథ ముగిసింది.

సిద్ధార్థ మెల్లగా, తను కూచున్న చెట్టుమీంచి కిందికి దిగాడు. తన బట్టలు చెట్టుమీంచి తెచ్చి తొడుక్కున్నాడు.

గ్రీ హౌస్‌కు సుమారు మైలు దూరంలో తను కారాపి నడిచి వచ్చాడు. తిన్నగా తన కారు దగ్గరకు బయలుదేరాడు.

అదే క్షణంలో మెరుపులా ఓ ఆలోచన వచ్చింది.

తన కారు మాటకేం? రఘుపతి యింతదూరం కారులో వచ్చివుండాలే... అదెక్కడ?

సిద్ధార్థ కలయజూశాడు. రఘుపతి కారు కనిపించింది. అతని హృదయం ఆనందంతో గంతులేసింది. కారువద్దకు వెళ్ళాడు. కారు తాళాలు తగిలించే వున్నాయి కారులో.

హుషారుగా తలుపు తెరిచి లోన కూచుని ఇగ్నిషన్ కీ తిప్పాడు కారు స్టార్ట్ చెయ్యడానికి.

అంతే! పెద్ద శబ్దం చేస్తూ కారూ, కారుతోపాటుగా కమాండర్ సిద్ధార్థ తునాతునకలైపోయారు.

శ్రీ హౌస్‌కు వస్తూ రఘుపతి వేసిన పథకంలో యిదొకటి. తను సిద్ధార్థను చంపి, బ్రతికి బయటపడితే ఫరవాలేదు. కాని, తను చనిపోవడమే సంభవిస్తే, సిద్ధార్థ ఏ విధంగానూ బ్రతకడానికి వీల్లేదు. అతని ఆలోచన ఇది.

శ్రీ హౌస్‌కు రావాలంటే, సిద్ధార్థ దూరంగా కారు విడిచి రావాలి. దగ్గర్లో కారు అవుపిస్తూంటే, కారులో తిరిగే అలవాటున్న వ్యక్తి ఊరుకోలేదు. ఉపయోగిస్తాడు. ఆ కారులో అందుకే ఇంజన్‌లో బాంబ్ ఏర్పాటుచేసి వుంచాడు రఘుపతి. దానికే యిప్పుడు బలైపోయాడు సిద్ధార్థ.

-: ఐపోయింది :-